

בעזרת השם יתברך פרק לז-לח

• תרומה •

אין די פרקים ווערן ערקלערט:

וואָס עס געשעט אין הימל אין די דריי משמורות פון דער נאָכט. - דער חיוב צו טרויערן אויף דעם חורבן בית המקדש און אויפ'ן גלות פון די אידן, ספעציעל פאַר דעם מענטש וואָס האָט נישט די מעגלעכקייט עוסק צו זיין בתורה. - ביי חצות הלילה איז דער אויבערשטער זיך משתעשע מיט די נשמות פון די צדיקים. - די מענטשן וואָס דאווענען מיט מחשבות זרות און בדרך עראי, ווערט זייער נשמה פאַרשטויסן ח"ו.

די כוונה פון דעם פסוק "ה' שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך", וואָס מען זאָגט פאַר די שמונה עשרה. - די גרויסע מעלה פון תפילה בכוונה- דער וואָס איז אָפּגעהיטן פון גזל און השגת גבול, ווערט זיין תפילה אָנגענומען.

דער "שר שלום" פון בעלזא, ערשטער בעלזער רב ז"ע, האט עדות געזאגט אויף זיך, אז זיין יראת שמים האט ער געשעפט פון די הייליקע ווערטער פון דעם ספר "קב הישר" און אים געלערנט הונדערט און צוויי מאל לויט דעם נאמען און קאפיטלען פונעם ספר.

אינהאלט

פון פרקים ל"ז - ל"ח

- א. אין פרק ל"ז ווערט ערקלערט: דער ענין פון די דריי משמורות פון דער נאכט.....ה
- ב. אין דער ערשטער משמורה גייט דער אויבערשטער אַרײַן אין גן עדן, זיך צו פרייען מיט די צדיקים.....ה
- ג. פאַרוואָס פרייט זיך דער אויבערשטער פונקט אין דער דאָזיגער צייט?.....ה
- ד. ביז האַלבע נאַכט מאַכט דער אויבערשטער ברוך הוא אויף ציטערן 300 הימלען און שלאָגט זיי וועגן חורבן בית המקדש.....ו
- ה. אַזוי ווי עס איז פאַראַן אַ הר הבית און אַ בית המקדש אויף דער ערד, אַזוי אויך איז פאַראַן אַ הר הבית און אַ בית המקדש אויבן אין הימל.....ו
- ו. זאָמלען זיך איין דאָרטן אַלע אינאיינעם, צו גיין מיט גרויס פרייד אין אויבערשטן בית המקדש, צו זעהן דאָרט די שכינה.....ז
- ז. דער מענטש וואָס זיין האַרץ איז ווייך אַזוי ווי אַ שטעקעלע צו הערן שטראָף רייד, און ער ווידערשפעניקט נישט קעגן זיינע עלטערן און רבי'ס.....ז
- ח. דער מענטש איז זוכה אַז זיין נשמה זאָל יעדע נאַכט אַרױפגיין אינעם הר הבית, און אינעם בית המקדש.....ז
- ט. אין די צווייטע משמורה ווײנען די מלאכים אויף דעם חורבן בית המקדש.....ח
- י. די מלאכים האָבן געוויינט און מיר האָבן אויך געוויינט מיט זיי אויף דעם חורבן בית המקדש און אויף די צדיקים וואָס זענען דעמאָלטס אומגעקומען.....ח

- יא. מען דארף טרויערן אויף די אידן וואָס זענען אומגעקומען
אויף קידוש השם..... ח
- יב. אויף כלל ישראל וואָס שמאַכטן אין ביטערן גלות און
ליידן יסורים פון עמלק, ישמעאל און אנדערע פעלקער..... ט
- יג. דעמאָלטס ווערט דערוועקט אַ גרויסער און פאַרכטיקער
פלאַם אין צפון-זייט, און אַ גרויסע ליכטיגקייט שלאָגט
פון דעם פלאַם..... ט
- יד. די גאַנצע פמליא של מעלה האָט צער אין דער מינוט ווען
דער האָן קרייט דאָס ערשטע מאָל צוליב דעם חורבן בית
המקדש..... י
- טו. "הַמֶּלֶךְ" מיינט מען דעם אויבערשטן וואָס ער איז דער
קעניג פון אַלע קעניגן..... י
- טז. אין דער צייט דערוועקן זיך צום אויבערשטן'ס דינסט די
צדיקים וואָס געפינען זיך נאָך אויף דער וועלט..... י
- יז. אָט לויבט דעם אויבערשטן אַלע קנעכט פון דעם
אויבערשטן וואָס שטייען אויף און גייען אין אויבערשטן'ס
הויז ביינאַכט..... יא
- יח. צו עלות השחר זאָגן שירה די שטערן און מזלות,
דעמאָלטס ווערט דעם אויבערשטן'ס נאָמען געהייליגט און
געאיינציגט פון מויל פון מלאכים און אידן..... יא
- יט. זיי גלוסטן נישט צו זיין צווישן די נשמות פון די צדיקים
וואָס זיי מאַכן אַ נחת רוח פאַר דעם אויבערשטן..... יב
- כ. ווען זיי דאווענען זאָגן זיי בלויז מיט דעם מויל, אָבער
זייער האַרץ טראַכט פרעמדע מחשבות..... יב
- כא. זיי טראַכטן גאָרנישט אַריין מיט וואָס פאַראַ גוטע מעשים
וועט די נשמה קומען פאַרן באַשעפער..... יב
- כב. דער וואָס האָט די מעגליכקייט צו לערנען תורה, איז נישט
פאַראַן קיין בעסערס דערפון..... יג
- כג. אין פרק ל"ח ווערט ערקלערט: פאַרוואָס מען זאָגט דעם
פסוק "ה' שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך" איידער מ'הייבט
אָן שמונה עשרה. - די וויכטיגקייט פון דאווענען בכוונה..... יד

- כד.** זיין האַרץ מיט זיין מויל זאָלן זיין גלייך מייחד צו זיין דעם נאָמען פון דעם אויבערשטן ברודֿר הוא מיט אַ געהעריגע כוונה..... יד
- כה.** גייט אַרויף זיין נשמה און שפּאַלט אַלע הימלען ביז זי קומט צו איר אָרט און קיינער פאַרווערט איר נישט..... יד
- כו.** די ממונים פון בייטאָג ווערן אָנגערופן "ממשלת היום", און די ממונים פון ביינאַכט ווערן אָנגערופן "ממשלת הלילה"..... טו
- כז.** עפנט אויף די טויערן, און זאָל קומען דאָס גערעכטע פאַלק וואָס זיי היטן די גלויבונג פון אויבערשטן..... טז
- כח.** בשעת דער אויבערשטער ברודֿר הוא האָט געוואָלט געבן זיין תורה צו אידן, האָבן זיך באַהעפט אינאיינעם 375 כיתות מלאכים און האָבן מקטרג געווען אַז די תורה זאָל נישט אַראָפּנידערן צו די אידן..... יז
- כט.** 375 מחנות מלאכים נעמען אויף די תפילות פון די אידן..... יז
- ל.** און ער ברענגט אַריין די תפילה אין זיבן היכלות, וואָס ווערן אָנגערופן "היכלין קדישין"..... יח
- לא.** עס זאָל זיין גלייך ווי ער וואָלט יעדן טאָג מקריב געווען קרבנות..... יט
- לב.** דו זאָלסט אָפּגעבן אַ שבח והודי צום אויבערשטן ברודֿר הוא..... יט
- לג.** דאָס זענען די זעלבע אותיות ווי "יבק", וואָס איז די ראשי תיבות ייחוד בִּרְכָה קִדּוּשָה..... יט
- לד.** כדי זיין תפילה זאָל זיין ריין, דאָרף דער מענטש זיין אָפּגעהיטן פון גזל און השגת גבול..... כ

פרק ל"ז

אין דעם פרק ווערט ערקלערט:

דער ענין פון די דריי משמורות פון דער נאכט.

א. תניא בפרק קמא, מיר האָבן געלערנט אין ערשטן פרק פון מסכת ברכות (דף ג' עמוד א') די נאכט איז איינגעטיילט אויף דריי משמורות, און אויף יעדן משמר, זיצט דער אויבערשטער ברוך הוא און שרייט ווי אַ לייב זאָגנדיג, וויי אַז איך האָב חרוב געמאַכט דעם בית המקדש, און פאַרברענט מיין היכל האָב פאַרטריבן מיינע קינדער אין גלות.

אין דער ערשטער משמורה גייט דער אויבערשטער אַריין אין גן עדן, זיך צו פרייען מיט די צדיקים

ב. והנה ענין, און דער ענין פון די דריי משמורות שטייט אין זוהר פרשת ויקהל (דף קצ"ה עמוד ב') רבי אליעזר און רבי יוסי זענען געזעסן אַ געוויסע נאכט און האָבן געלערנט תורה פאַר האַלבע נאכט, דערווייל האָט דער האָן געקרייט, האָבן זיי געמאַכט די ברכה "ברוך הנותן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה", געלויבט איז דער אויבערשטער וואָס ער האָט געגעבן צו דעם האָן פאַרשטאַנד צו פאַרשטיין דעם אונטערשייד צווישן טאָג און נאכט.

פאַרוואָס פרייט זיך דער אויבערשטער פונקט אין דער דאָזיקער צייט?

האָט רבי אליעזר געזאָגט, איצט איז די צייט וואָס דער אויבערשטער ברוך הוא גייט אַריין אין גן עדן און פרייט זיך מיט די צדיקים. האָט רבי יוסי אים געפרעגט, פאַרוואָס פרייט זיך דער אויבערשטער פונקט אין דער דאָזיקער צייט?

ביז האַלבע נאַכט מאַכט דער אויבערשטער ברוך הוא אויף ציטערן 300 הימלען און שלאָגט זיי וועגן חורבן בית המקדש

ג. **בכה רבי אליעזר**, האָט רבי אליעזר געוויינט און געזאָגט, קום און זעה, ביז האַלבע נאַכט מאַכט דער אויבערשטער ברוך הוא אויף ציטערן 300 הימלען און שלאָגט זיי וועגן דעם חורבן בית המקדש, און לאָזט אַריינפאַלן צוויי טרערן אין דעם ים הגדול. (דאָס איז נאָר דרך מליצה, אַזוי ווי מיר געפונען אַמאָל אַזאָ לשון וועגן דעם אויבערשטן, אָבער חלילה צו זאָגן אויף דעם אויבערשטן ברוך הוא אַ גשמיות'דיגע זאַך, וואָס איז שייך נאָר ביי אַ בשר ודם און נישט ביי דעם אויבערשטן). און ער געדענקט זיינע קינדער די אידן.

און אויף דריי טיילן ווערט די נאַכט צעטיילט, און יעדער משמר איז פיר שעה. אפילו ווען די נאַכט איז קלענער פון 12 שעה (אין זומער), רעכנט מען צו עטלעכע שעה טאָג צו די נאַכט, כדי יעדער משמר זאָל זיין פיר שעה צייט.

אַזוי ווי עס איז פאַראַן אַ הר הבית און אַ בית המקדש אויף דער ערד, אַזוי אויך איז פאַראַן אַ הר הבית און אַ בית המקדש אויבן אין הימל

ד. **משמר הראשון**, אין ערשטן משמר זאָגן די מלאכים שירה, דעם קאפיטל (תהלים כ"ד) "לֵה' הָאָרֶץ וּמִלּוּאָהּ וּגּוֹ' מִי יַעֲלֶה בְּהַר ה' וְיִמִּי יָקֻם בְּמָקוֹם קָדְשׁוֹ", ווייל אין די ערשטע פיר שעה איז די צייט פון געווייזן און די נשמות פון די מענטשן גייען דאָן אַרויף אויפ'ן הימל, און אַזוי ווי עס איז פאַראַן אַ הר הבית און אַ בית המקדש אויף דער ערד, אַזוי אויך איז פאַראַן אַ הר הבית און אַ בית המקדש אויבן אין הימל.

זאמלען זיך איין דאָרטן אַלע אינאיינעם, צו גיין מיט גרויס פרייד אין אויבערשטן בית המקדש, צו זעהן דאָרט די שכינה

ה. **און די נשמות** פון די צדיקים וואָס זענען זוכה אַרױפֿצוגיין יעדע נאָכט אויפֿ'ן הימל, קומען פריער אויפֿ'ן הר הבית און זאמלען זיך איין דאָרטן אַלע אינאיינעם, צו גיין מיט גרויס פרייד אין אויבערשטן בית המקדש, צו זעהן דאָרט די שכינה.

דעריבער זאָגן די מלאכים שירה דעם פסוק "מִי יַעֲלֶה בְּהָר ה'", וועלכע נשמה איז זוכה אַרױפֿצוגיין אין דעם הר הבית, "וּמִי יָקוּם בְּמָקוֹם קִדְשׁוֹ", און וועלכע נשמה וועט זוכה זיין צו גיין פון דאָרטן אין דעם בית המקדש אַרױפֿ.

דער מענטש וואָס זיין האַרץ איז ווייך אַזוי ווי אַ שטעקעלע צו הערן שטראָף רייד, און ער ווידערשפעניקט נישט קעגן זיינע עלטערן און רבי'ס

ו. **"נָקִי בְּפִים"**, דאָס איז דער מענטש וואָס זיינע הענט זענען ריין פון גזל און פון אַנדערע אומרעכטן, "וְכֹרֵךְ לִבָּב", און דער מענטש וואָס זיין האַרץ איז ריין פון שלעכטע מחשבות, און דער מענטש וואָס זיין האַרץ האָט רחמנות אויף דעם געשריי פון אַרימעלייט, און דער מענטש וואָס זיין האַרץ איז ווייך אַזוי ווי אַ שטעקעלע צו הערן שטראָף רייד, און ער ווידערשפעניקט נישט קעגן זיינע עלטערן און רבי'ס וואָס שטראָפֿן אים, און לערנען אים צו גיין אין ריכטיקן וועג.

דער מענטש איז זוכה אַז זיין נשמה זאָל יעדע נאָכט אַרױפֿגיין אינעם הר הבית, און אינעם בית המקדש

און דער מענטש וואָס האָט אַ האַרץ פון רחמנות, און נישט אַ האַרץ פון אַן אכזר און כעסן, דער מענטש איז זוכה אַז זיין נשמה זאָל יעדע נאָכט אַרױפֿגיין אינעם הר הבית, און

אינעם בית המקדש, און ער וועט געבענטשט ווערן פון דעם אויבערשטן.

אין די צווייטע משמורה וויינען די מלאכים אויף דעם חורבן בית המקדש

ז. **משמר ב'**, דער צווייטער משמר וואָס איז אויך פיר שעה, ווערט איינגעטיילט אויף צוויי חלקים, צוויי שעה ביז אַ האַלבע נאַכט וויינען די מלאכים אויף דעם חורבן בית המקדש און זאָגן דאָס קאַפּיטל (תהלים קל"ז) "עַל נְהָרוֹת כָּכָל שָׁם יִשְׁכְּנוּ גַם כִּכְנוֹ וגו' אֵיךְ נָשִׁיר אֶת שִׁיר ה' עַל אֲדָמַת נֶכֶד" וגו', און אויך די מלאכים וואָס דער אויבערשטער האָט זיי באַפוילן צו באַגלייטן די אידן אין גלות בבל, האָבן דעמאָלטס געוויינט, אַזוי ווי עס שטייט אין פסוק (ישעיה לג, ז) "הֵן אֲרָאֲלִים צָעֲקוּ חוּצָה, מִלְּאֲכֵי שְׁלוֹם מִרְיָבִיּוֹן", פאַרוואָס די מלאכים האָבן געשריגן און געוויינט, די מלאכים פון שלום האָבן געוויינט מיט אַ ביטערן געוויין.

די מלאכים האָבן געוויינט און מיר האָבן אויך געוויינט מיט זיי אויף דעם חורבן בית המקדש און אויף די צדיקים וואָס זענען דעמאָלטס אומגעקומען

דעריבער זאָגן מיר יעדן טאָג דאָס קאַפּיטל "עַל נְהָרוֹת כָּכָל שָׁם יִשְׁכְּנוּ" וגו', אויף די טייכן פון בבל, דאָרט זענען מיר געזעסן. "גַם כִּכְנוֹ", מיר האָבן אויך געוויינט. דאָס מיינט מען, די מלאכים האָבן געוויינט און מיר האָבן אויך געוויינט מיט זיי אויף דעם חורבן בית המקדש און אויף די צדיקים וואָס זענען דעמאָלטס אומגעקומען.

**מען דאַרף טרויערן אויף די אידן וואָס זענען אומגעקומען
אויף קידוש השם**

ח. **וצריכין אנו**, און מיר דאַרפן אין יעדן דור קלאָגן אויף אונזערע

ברידער, די אידישע קינדער וואָס זענען גע'הרג'עט געוואָרן, דערוואָרגן געוואָרן, פאַרברענט אָדער פאַרשטיינערט געוואָרן אין דעם פיפטן יאָר טויזנט על קידוש השם, מיט שווערע און ביטערע יסורים. די דאָזיקע קדושים האָבן איבערגעגעבן זייער נשמה און גוף אויף קידוש השם, און זיי האָבן געליטן שווערע און ביטערע יסורים און האָבן אויף זיך מקבל געווען מיט ליבשאַפט די גזירה פון דעם אויבערשטן.

אויף כלל ישראל וואָס שמאַכטן אין ביטערן גלות און ליידן יסורים פון עמלק, ישמעאל און אנדערע פעלקער

ט. ובאותו הפעם, און אין יענע צייט טוט דער אויבערשטער טרעטן אויף דעם הימל און עס ציטערן 12,000 וועלטן. ער שרייט אויף דעם וואָס זיין בית המקדש איז חרוב, און פון זיין הייליקן אָרט גיט ער זיין קול אויף כלל ישראל וואָס שמאַכטן אין ביטערן גלות און ליידן יסורים פון עמלק, ישמעאל און אנדערע פעלקער און נידערט אַראַפ צוויי טרערן אין דעם ים הגדול אַריין.

דעמאָלטס ווערט דערוועקט אַ גרויסער און פאַרכטיקער פלאַם אין צפון-זייט, און אַ גרויסע ליכטיגקייט שלאָגט פון דעם פלאַם

י. ואז התעורר, און דעמאָלטס ווערט דערוועקט אַ גרויסער און פאַרכטיקער פלאַם אין צפון-זייט, און אַ גרויסע ליכטיגקייט שלאָגט פון דעם פלאַם, און אין יענע צייט ווערט דער דאָזיקער פלאַם פאַרשפרייט אויף דער וועלט, און עס ווערט פאַרשפרייט אַ פונק אונטער דעם פליגל פון דעם האָן און ברענט אין אים, ביז ער הויבט אָן צו שאַקלען מיט זיינע פליגל, אַזוי ווי ער קילט זיך אָפּ פון דעם פייער, און ער הויבט אָן קרייען און ווייזט וואונדערלעכע זאַכן מיט זיין קרייען.

**די גאַנצע פּמליא של מעלה האָט צער אין דער מינוט ווען
דער האָן קרייט דאָס ערשטע מאָל צוליב דעם חורבן בית
המקדש**

יא. והכל, און דאָס אַלץ איז כדי צו דערוועקן דעם מענטש מורא צו
האָבן פון דעם אויבערשטן. און די גאַנצע פּמליא של
מעלה האָט צער אין דער מינוט ווען דער האָן קרייט דאָס ערשטע מאָל
צוליב דעם חורבן בית המקדש.

און אַז עס קומט האַלבע נאַכט, גייט דער אויבערשטער ברוך הוא
אַריין אין גן עדן זיך צו פרייען מיט די נשמות פון די צדיקים,
אַזוי ווי עס שטייט אין זוהר (ח"א, עז, א, פב, ב) אויף אַ סאַך ערטער.

**"הַמֶּלֶךְ" מיינט מען דעם אויבערשטן וואָס ער איז דער
קעניג פון אַלע קעניגן**

והענין, דער דאָזיקע ענין ווערט דערקלערט אין מגילת אסתר (ז, ד-ז)
"וְהַמֶּלֶךְ קָם בַּחֲמָתוֹ אֶל גִּנַּת הַבֵּיתִן" וגו', "הַמֶּלֶךְ" מיינט מען
דעם אויבערשטן וואָס ער איז דער קעניג פון אַלע קעניגן, "קָם
בַּחֲמָתוֹ", ער איז אויפגעשטאַנען פון דעם צער וואָס ער האָט כביכול
אויף דעם חורבן בית המקדש. "אֶל גִּנַּת הַבֵּיתִן", מיינט מען דעם גן עדן,
וואָס ווערט אָנגערופן "גינת ביתן", דער אויבערשטער גייט דעמאָלטס
אַריין אין גן עדן זיך צו פרייען מיט די נשמות פון די צדיקים.

דעמאָלטס עפענען אַלע ביימער פון גן עדן און די נשמות פון די
צדיקים זייערע מיילער מיט הייליגקייט און געזאַנג, און
זיי זאָגן דעם מזמור (תהלים כ"ד) "שאוּ שְׁעָרֶיךָ יְהוָה וְהַנִּשְׁאוּ פִּתְחֵי
עוֹלָם וַיָּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד וגו', ה' צָבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד סְלָה".

**אין דער צייט דערוועקן זיך צום אויבערשטן'ס דינסט די
צדיקים וואָס געפינען זיך נאָך אויף דער וועלט**

דערנאָך הייבן אָן צו זאָגן שירה די מלאכים וואָס זענען ממונה אויף

דעם דריטן משמר, וואָס דאָס איז אין די לעצטע פיר שעה פון דער נאַכט. אין דער דאָזיקער צייט דערוועקן זיך צום אויבערשטן'ס דינסט די צדיקים וואָס געפינען זיך נאָך אויף דער וועלט.

**אַט לויבט דעם אויבערשטן אַלע קנעכט פון דעם
אויבערשטן וואָס שטייען אויף און גייען אין אויבערשטן'ס
הויז ביינאַכט**

יב. והמלאכים אומרים, און די מלאכים זאָגן דעם פסוק (שם קלד, א) "הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת ה' כָּל עַבְדֵי ה' הַעֲוֹמְדִים בְּבֵית ה' בְּלִילֹת", אַט לויבט דעם אויבערשטן אַלע קנעכט פון דעם אויבערשטן וואָס שטייען אויף און גייען אין אויבערשטן'ס הויז ביינאַכט.

**צו עלות השחר זאָגן שירה די שטערן און מזלות,
דעמאָלטס ווערט דעם אויבערשטן'ס נאָמען געהייליגט
און געאיינציגט פון מויל פון מלאכים און אידן.**

און אז עס קומט די צייט ווען דער מאָרגן שטערן זאָל אויפגיין, הייבן אָן די שטערן און די מזלות צו זאָגן שירה מיט פאַרכט, אַזוי ווי עס שטייט אין פסוק (איוב לח, יז) "בָּרֶךְ יַחַד כּוֹכְבֵי בֹקֶר וַיְרִיעוּ כָּל בְּנֵי הָאֱלֹקִים", און דערנאָך הייבט אָן די זון אויפצוגיין און זאָגט שירה מיט אַ זיסן קול, און זאָגט דעם פסוק (תהילים קה, א) "הוֹדוּ לַה' קְרָאוּ בִשְׁמוֹ הוֹדִיעוּ בְּעֲמִים עֲלִילֹתָיו", און אין דער צייט גייען אידן אַריין אין די שוהלן צו דאָווענען און מקבל זיין אויף זיך דעם עול מלכות שמים, און זיי זענען מייחד דעם נאָמען פון דעם אויבערשטן ברוך הוא, און זיי זאָגן "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד", און דעמאָלטס ווערט דעם אויבערשטן'ס נאָמען געהייליקט און געאיינציקט פון מויל פון די מלאכים און אידן, און ער האָט דערפון אַ פאַרגעניגן.

זיי גלוסטן נישט צו זיין צווישן די נשמות פון די צדיקים וואָס זיי מאַכן אַ נחת רוח פאַר דעם אויבערשטן

יג. אמנם הטפשים, אָבער די נאַרישע מענטשן וועמענס האַרץ איז פאַרשטאָפּט און זיי גייען נאָך די פאַרגעניגנס פון דער וועלט, די דאָזיקע מענטשן טראַכטן נישט די אויבערשטע קדושה וואָס ווערט געטוהן שטענדיק יעדע נאַכט און יעדן אינדערפרי, און זיי גלוסטן נישט צו זיין צווישן די נשמות פון די צדיקים וואָס זיי מאַכן אַ נחת רוח פאַר דעם אויבערשטן, ווייל זייער גאַנצער ווילן איז אָנצופילן זייער האַרץ מיט גלוסטיקייט און נאָכצוגיין דעם ווילן פון האַרץ.

ווען זיי דאווענען זאָגן זיי בלויז מיט דעם מויל, אָבער זייער האַרץ טראַכט פרעמדע מחשבות

יד. וכשהם עומדים, און ווען זיי שטייען אויף אינדערפרי, גייען זיי אין די גאַסן און אין די מאַרקן צו רעדן נאַרישקייטן אָדער וועגן זייער שפיץ, אָדער זיי גייען אין זייערע צימערן פאַר זייער פרנסה, און זיי גייען אין שוהל אַריין אויף אַ קורצע צייט, און טוהען אָן תפילין נאָר כדי צו געדענקען אַז זיי זענען אידן, און זיי דאווענען געשווינד אָן כוונה, און אָן אַריינצוטראַכטן צו וועלכן הייליקן אָרט זיי גייען, ווייל די שכינה רוהט שטענדיק אין אַלע שוהלן, און זיי קומען אין שוהל אַריין מיט אַ צעמישונג און מיט שלעכטע מחשבות, און אויך ווען זיי דאווענען זאָגן זיי בלויז מיטן מויל, אָבער זייער האַרץ טראַכט פרעמדע מחשבות.

זיי טראַכטן גאָרנישט אַריין מיט וואָס פאַראַ גוטע מעשים וועט די נשמה קומען פאַרן באַשעפער

טו. והתפילה היא, און דאָס דאווענען איז אויף זיי ווי אַ יאָך און אַ לאַסט, און זיי לויפן אַוועק געשווינד פון דער שוהל, נאָכצוגיין נאָך זייער פאַרקרומט האַרץ און נאָך די

פארגעניגענס פון עולם הזה, און זיי טראכטן גארנישט אריין מיט וואָס פאַראַ גוטע מעשים וועט די נשמה קומען פאַרן באַשעפער, ווייל אין אַוונט, ווען די מענטשן שלאָפן, גייט די נשמה אַרויס פונעם מענטש צו גיין עדות זאָגן אויף די מעשים וואָס ער האָט געטוהן בייטאָג, און אַז די נשמה קומט אַרויף פאַרן כסא הכבוד פאַרשמירט מיט עבירות, און האָט נישט געטוהן דעם אויבערשטן'ס דינסט בשלימות, ווערט זי אַרויסגעשטויסן פון הייליקן היכל און זי ווערט איבערגעגעבן צו דער סטרא אחרא חס ושלום, וואָס זיי לאָזן דעם מענטשן נישט תשובה טוהן, ווייל אין וואָס פאַראַ וועג דער מענטש וויל גיין, פירט מען אים, דאָס מיינט צו זאָגן, אַז ער וויל גיין אין גוטן וועג, העלפט מען אים פון הימל, אָבער אַז ער וויל גיין אין שלעכטן וועג לאָזט מען אים, אָבער מען העלפט אים נישט דערצו.

דער וואָס האָט די מעגליכקייט צו לערנען תורה, איז נישט פאַראַן קיין בעסערס דערפון

טז. מה שאין כן, אָבער אַז דער מענטש דערווייטערט זיך פון די נאַרישקייטן פון דער וועלט, און געוואוינט זיך אויפצושטיין אינדערפרי צו דעם אויבערשטן'ס דינסט, און דער וואָס האָט די מעגליכקייט צו לערנען תורה, איז נישט פאַראַן קיין בעסערס דערפון, אויך דער מענטש וואָס קען נישט לערנען תורה, זאָל ער אויפשטיין און מתפלל זיין מיט זיין גאַנצן האַרץ, און ער זאָל קלאָגן אויף דעם חורבן בית המקדש, און דעמאָלטס וועט דער אויבערשטער ברוך הוא פאַר אים עפענען די טויערן פון תשובה און ער וועט תשובה טוהן, וועט דער אויבערשטער אים מוחל זיין זיינע זינד.

פרק ל"ח

אין דעם פרק ווערט דערקלערט: פארוואס מען זאגט דעם פסוק "ה' שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך" איידער מ'הייבט אן שמונה עשרה. - די וויכטיגקייט פון דאווענען בכוונה.

א. חכמינו ז"ל, אונזערע חכמים האבן מתקן געווען צו זאגן איידער מען הויבט אן שמונה עשרה, דעם פסוק (תהלים נא, יז) ה' שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך. די כוונה דערפון איז צו בעטן פון דעם אויבערשטן ברוך הוא אז ער זאל זיין באויליגט פאר אים מיט זיין תפילה, און ער זאל נישט זאגן אויף אים דעם פסוק (שם נ, טו) "וְלִרְשָׁעִים אָמַר אֱלֹקִים מַה לָּךְ לִסְפֹּר חֲקֵי נִתְשָׂא בְּרִיתִי עָלַי פִּיד".

זיין הארץ מיט זיין מויל זאלן זיין גלייך מייחד צו זיין דעם נאמען פון דעם אויבערשטן ברוך הוא מיט א געהעריגע כוונה

ב. כי בהיות, ווייל אז דער אויבערשטער פארמיאוס'ט דער תפילה פון דעם מענטשן, צוליב זיינע שלעכטע מעשים, נו, נאך וואס טויג אים זיין לעבן. זיין טויט איז בעסער פאר אים פון זיין לעבן, און דעריבער אז ער שטעלט זיך מתפלל זיין, זאל ער שטיין מיט פארכט און מיט ציטערניש, און זיין הארץ מיט זיין מויל זאלן זיין גלייך מייחד צו זיין דעם נאמען פון דעם אויבערשטן ברוך הוא מיט א געהעריגע כוונה, און דאן דערנענטערט אים דער אויבערשטער צו זיך מיט פרידן, און אלע זיינע לעבנס-טעג רופט מען צו אים זיין נאמען "שלום" אין אלע הימלען.

גייט ארויף זיין נשמה און שפאלט אלע הימלען ביז זי קומט צו איר ארט און קיינער פארווערט איר נישט

ג. וכד אסתלק, (זוהר ח"ב, ר, ב) און ווען דער מענטש שטארבט

גייט אַרויף זיין נשמה און שפּאַלט אַלע הימלען ביז זי קומט צו איר אָרט און קיינער פאַרווערט איר נישט, און דער אויבערשטער מיט זיין פמליא, דאָס זענען די מלאכים, רופן אים צו פרידן און עפענען פאַר אים 12 טייכן פון ריינעם באַלזאַם אויל.

די ממונים פון בייטאָג ווערן אָנגערופן "ממשלת היום", און די ממונים פון ביינאַכט ווערן אָנגערופן "ממשלת הלילה"
ד. והנה להודיע, און כדי צו לאָזן וויסן די מעלה און הויכקייט וואו עס דערגרייכן די תפילות פון די מענטשן, וועלן מיר דאָ ערקלערן דאָס וואָס עס שטייט אין זוהר (חלק ב', דף ר"א עמוד א') דו דאַרפסט וויסן אַז אין אַלע הימלען זענען פאַראַן מלאכים וואָס זענען באַשטימט בייטאָג אויף אַלע טירן און טויערן און פענצטער, און אַזוי אויך זענען פאַראַן מלאכים וואָס זענען באַשטימט ביינאַכט אויף דעם אַלעם. די ממונים פון בייטאָג ווערן אָנגערופן "ממשלת היום", און די ממונים פון ביינאַכט ווערן אָנגערופן "ממשלת הלילה".

ה. ובכל פתח, און אויף יעדן טיר, טויער און פענסטער איז פאַראַן אַ ממונה, און ער האָט אונטער זיך צענדליקער טויזנטער מלאכים. און ווער קען ציילן און זיך פאַרשטעלן אַלע מלאכים און חיילות וואָס זענען אונטער יעדן ממונה.

שטענדיג ווען עס קומט די נאַכט אָדער דער טאָג, ווערט אויסגערופן אַז יעדער ממונה זאָל שטיין אויף זיין משמר וואָס ער איז אַוועקגעשטעלט געוואָרן, און באַלד שטעלט זיך יעדער ממונה אויף זיין אָרט וואָס מ'האָט פאַר אים באַשטימט.

ו. ואז הקב"ה, און דעמאָלטס פּעדערט זיך דער אויבערשטער און נידערט אַראָפּ אין די שוהלן צו הערן די תפילות פון אידן, און די אידן גייען אַריין אין די שוהלן צו לויבן זייער האַר מיט געזאַנג און לויב און תפילות, און דער מענטש וואָס האָט מורא

פֿאַרן אויבערשטן און זיין האַרץ גליסט צו דינען דעם אויבערשטן, צו דאַווענען מיט אַ רעכטע כוונה, אַז זיין מויל און זיין האַרץ זאָלן זיין גלייך צו איינציגן דעם הייליגן נאָמען פון דעם אויבערשטן ברוך הוא, איז דער אויבערשטער באַוויליגט און פרייט זיך מיט זיין תפילה. יעדעס וואָרט גייט אַרויף און ווערט אָנגענומען מיט פרייד פֿאַר די מלאכים וואָס זענען ממונה דערויף, ביז ער גייט אַרויף צו אַ הויכע מדרגה, אַז זיין תפילה זאָל זיין אַ קרוין פֿאַר דעם אויבערשטן ברוך הוא, וואָס ער איז דער קעניג איבער אַלע קעניגן.

עפנט אויף די טויערן, און זאָל קומען דאָס גערעכטע פֿאַלק וואָס זיי היטן די גלויבונג פון אויבערשטן

ז. **והנה**, און צו אַלע פיר זייטן פון דער וועלט שטייען אויפֿן הימל מלאכים ממונים, און די תפילות דערגרייכן צו איין ממונה. דאָרט זענען פֿאַראַן 9 טירן, און דאָרט שטייען פילע מלאכים ממונים, וואָס איבער זיי איז פֿאַראַן אַ מלאך מיט'ן נאָמען אבוליא"ל, און ער מיט אַלע מלאכים גייען אַנטקעגן די תפילות פון די אידן.

ח. **ונוטלין**, און זיי נעמען די תפילה און קושן זי און פירן איר אַרויף אויבן אין הימל, און ברענגען איר צו זייער אַ פֿאַרכטיג אָרט, וואו עס זענען פֿאַראַן 12 טירן. איבער יעדע טיר זענען פֿאַראַן פילע ממונים און חיילות.

ט. **ובשער י"ב**, און אין דעם צוועלפטן טויער שטייט אַ ממונה וואָס זיין נאָמען איז ענא"ל, און ער איז ממונה איבער די 12 טויערן, און ווען די תפילות פון די אידן קומען פֿאַר אים, רופט ער אויס מיט אַ הויך קול (ישעיה כו, ב) "פֿתּחוּ שַׁעֲרֵי, וַיָּבֹא גוֹי צְדִיק שׁוֹמֵר אֲמוֹנִים", עפנט אויף די טויערן, און זאָל קומען דאָס גערעכטע פֿאַלק וואָס זיי היטן די גלויבונג פון אויבערשטן.

י. **אז נפתחים**, דעמאָלטס ווערן געעפנט אַלע טויערן, און די תפילה גייט אַרויף אין אַלע טויערן. דעמאָלט

ווערט דערוועקט אַ ממונה מיט'ן נאָמען עזריא"ל, וואָס ער איז ממונה אויף אַפּאַר מאָל 10 טויזנט מחנות פון מלאכים, און זיי אַלע נעמען די תפילה און זאָגן די פסוקים (תהלים לד, טז-יז) "עֲיִנֵּי ה' אֶל צְדִיקִים וְאֲזַנֵּי אֶל שׁוֹעֲתִם, פִּנֵּי ה' בְּעוֹשֵׂי רָע לְהַכְרִית מֵאֶרֶץ זָכָרם".

בשעת דער אויבערשטער ברוך הוא האָט געוואָלט געבן זיין תורה צו אידן, האָבן זיך באַהעפט אינאיינעם 375 כיתות מלאכים און האָבן מקטרג געווען אַז די תורה זאָל נישט אַראָפּנידערן צו די אידן

יא. ואחר כך, און דערנאָך פירט מען אַרויף די תפילה צו אַ העכערן הימל, און זי גרייכט צו אַ ממונה וואָס זיין נאָמען איז גברי"ה, און ער האָט אונטער זיך פילע כיתות מיט מלאכים, און אין דעם הימל איז פאַראַן אַ גרויסער פעלדז וואָס לייכט זייער שטאַרק.

יב. ותחת, און אונטער דעם פעלדז זענען פאַראַן 375 פענסטערס. און דער באַדייט דערפון איז, ווייל בשעת דער אויבערשטער ברוך הוא האָט געוואָלט געבן זיין תורה צו אידן, האָבן זיך באַהעפט אינאיינעם 375 כיתות מלאכים און האָבן מקטרג געווען אַז די תורה זאָל נישט אַראָפּנידערן צו די אידן. האָט דער אויבערשטער ברוך הוא אָנגעשריגן אויף זיי, און האָט זיי אַריינגעברענגט אונטער דעם דאָזיקן פעלדז פון טאָג ווען די תורה איז געגעבן געוואָרן צו אידן, און דריי מאָל אַ טאָג גייען די מלאכים אַרויס פון אונטער דעם דאָזיקן פעלדז.

375 מחנות מלאכים נעמען אויף די תפילות פון די אידן

יג. וכאשר עולים, און אַז די תפילות פון די אידן וואָס זענען מתפלל מיט אַ רעכטע כוונה, גייען אַרויף און גרייכן צו דעם פעלדז, ווייזט מען זיי די תפילות. דעמאָלס גייען אַרויס די אויבן דערמאנטע 375 מחנות מלאכים אַנטקעגן די תפילה, און טוען איר אָן גרויס כבוד, און זיי זאָגן שירה דעם פסוק (תהלים ח, ב) "ה'

אָדוּגִינוּ מָה אָדיר שְׁמךְ בְּכָל הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּנָּה הוֹדֶךְ עַל הַשָּׁמַיִם". דאָס איז טייטש, באַשעפער, אונזער האַר, ווי שטאַרק איז דיין נאָמען געלויבט אויף דער ערד, גיב דיין שיינקייט אויף דעם הימל. די מלאכים באַקרוינען די תפילה מיט אַ סאַך קרוינען, און באַגלייטן די תפילה ווען זי גייט נאָך העכער צו אַ פאַרכטיקן און גרויסן הימל.

און ער ברענגט אַריין די תפילה אין זיבן היכלות, וואָס ווערן אָנגערופן "היכלין קדישין"

יד. ויוצא, און פון דעם דאָזיקן הימל גייט אַרויס אַ ממונה וואָס זיין נאָמען איז שמיא"ל, און ער נעמט די תפילה מיט אַלע מלאכים צו אַ גרויסן און פאַרכטיקן הימל, און זי קומט צו אַ ממונה, וואָס זיין נאָמען איז גרדיא"ל, וואָס ער האַלט מלחמה מיטן ווילן פון אויבערשטן, און אַז די תפילה קומט מיט די שרים פון די אומות העולם דאָרט אַרויף.

טו. אַזי, אַזוי ציטערט דער ממונה מיט זיינע מחנות, און גייען אַנטקעגן די תפילה, און בוקן זיך קעגן איר, און זי גייט ווייטער צו אַ העכערן הימל. דאָרט זענען פאַראַן אַפּאַר ספרים, און איין ממונה איז איבער זיי, וואָס זיין נאָמען איז ענפיא"ל. ער נעמט די תפילה און באַקרוינט זי מיט אַפּאַר קרוינען און ברענגט איר אַרויף צום זיבעטן הימל.

טז. ושם באָה, און דאָרטן קומט די תפילה צו דעם גרויסן ממונה וואָס הייסט סנדלפּו"ן, וואָס אַלע טירן און אַלע שליסלען פון דעם הימל זענען אין זיינע הענט, און ער ברענגט אַריין די תפילה אין זיבן היכלות, וואָס ווערן אָנגערופן "היכלין קדישין", הייליקע היכלות.

יז. ועתה, און איצט, יעדער וואָס פאַרכט זיך פאַר דעם אויבערשטן און איילט זיך צו זיין דינסט מוז דורך טראַכטן אין זיין

הארץ די גרויסע דערהייבונג און די לויב פון דער תפילה, כדי ער זאל מתפלל זיין מיט כוונה פון זיין הארץ.

יח. ואשרי הגבר, און וואויל איז דעם מענטש וואָס איז מכבד זיין באַשעפער מיטן האַלדז מיט ליבשאַפט און כוונה, און ער גיט פאַר דעם אויבערשטן "יחוד, קדושה, ברכה", און אויף דעם שטייט אין פסוק (דברים טו, יד) "הַעֲנֵק תַּעֲנִיק לוֹ מִצֶּאֱנָךְ מִגִּרְנֶךָ וּמִקֶּבֶךָ".

עס זאל זיין גלייך ווי ער וואָלט יעדן טאָג מקריב געווען קרבנות

דאָס וואָרט "מִצֶּאֱנָךְ" מיינט מען, אַז דער מענטש מוז יעדן טאָג זאָגן די פרשה פון קרבנות, וואָס זיי זענען געווען פון בהמות און שאַף, און אין זינען צו האָבן בשעת ער זאָגט עס, אַז עס זאל זיין גלייך ווי ער וואָלט יעדן טאָג מקריב געווען קרבנות.

דו זאָלסט אָפּגעבן אַ שבח והודי' צום אויבערשטן ברוך הוא דאָס וואָרט "מִגִּרְנֶךָ" איז טייטש פון דיין האַלדז ("מגרון שלך"), דאָס מיינט מען אַז דו זאָלסט מתפלל זיין און דו זאָלסט אָפּגעבן אַ שבח והודי' צום אויבערשטן ברוך הוא.

דאָס זענען די זעלבע אותיות ווי "יבק", וואָס איז די ראשי תיבות י'חוד ב'רכה ק'דושה

דאָס וואָרט "וּמִקֶּבֶךָ", איז די מיטלסטע אותיות דערפון "יקב", דאָס זענען די זעלבע אותיות ווי "יבק", וואָס איז די ראשי תיבות י'חוד ב'רכה ק'דושה, אַזוי ווי עס שטייט אין תיקוני זוהר (זוהר חדש, דף ק"ל עמוד א').

**כדי זיין תפילה זאל זיין ריין, דאָרף דער מענטש זיין
אָפּגעהיטן פון גזל און השגת גבול**

יט. על כן, דעריבער זאל דער מענטש זעהן אַז זיינע הענט זאלן זיין
ריין פון גזל און גניבה, און ער זאל קיינעם נישט מסיג
גבול זיין, און ער זאל האַנדלען ערלעך, און דאָן וועט אָנגענומען ווערן
זיין תפילה, אמן.

